

20. szám.
Május 20-án 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6. frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárbanál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Brassay.

Látod tisztelt publikum, ezt a szép hőszinű szakállat és hőszin hajfürtöket?

No hát tudd meg, hogy ennek minden szála külön tudományban őszült meg.

Brassay mindent tud, a mit csak tudni lehet: ő nagy philolog, philosoph, mathematicus, botanicus, criticus, historicus, grammaticus, statisticus, lingvista, belletrista, polemista és jurista; és azonfölül még muzsikus is.

Ennek a sok oldalú tudományosságának köszönheti, hogy a magyar tudós académiá öt osztálya közül egyikben sem választják meg rendes tagnak.

Mert mikor a nagy gyűlés napja elkövetkezik s az osztályoknak ajánlani kellene rendes tagságra candidátusokat, akkor legelőbb is elkezd a természettudományi és mathematicai osztály, hogy mint természettudós is nagy érdemeket szerzett ugyan magának Brassay, de mik ezek azon nagybecsű szol-

gálatokhoz képest, a miket a magyar irodalomnak a nyelvészet mezején tett; ott volna igazán a helyén; dísze, virága, czímere fogna lenni a philologiai osztálynak; s minthogy tíz több mint kilencz, tehát mathematicae áll,

hogy attól az osztálytól ajánl-tassék, a melyiknél több az érdeme. A philologiai osztály viszont mély deferentiával elismeri, hogy Brassay a nyelvészetben rendkívüli sikerrel működött, s ha semmi egyebet nem mivélne, mint ezt az egy szőlőjét az Úrnak, bizony be is választaná őt osztályába rendes tagnak; de a midőn Brassay annyira kitünő philosoph, hogy e hajlama és tanulmánya minden egyéb működésére keresztül kasul kiterjed, tehát úgy kívánja mind a költői igaz-

ságtétel, mind a grammaticai superlativus, hogy a hol „legnagyobb“ oda választassék be: a philosophiai osztályba. A philosophiai osztály végre ezen bölcsészeti deductiót állítja fel: „*am*

bátor elismert dolog, hogy Brassay a philosophok között is kitűnő, *mindazonáltal* már eddig is a természettudományok levelező tagja lévén; *tehátlan* mind logice, mind naturaliter az következik, hogy ki mely helyen *leveldezt*, azon helyen *virágozék* is; — s visszautasítja a candidatiót a természettudósokhoz; s e nemes vetélyígy foly évről évre. Brassaynak minden osztályéig emelgeti a másik osztályban tett érdemeit, s együtt az öt osztály együttes érdemeiért nem választja meg rendes tagnak; hanem végül azt mondja, hogy „mind ez semmi! Brassay nagy tudós ugyan; de hát még milyen nagy zeneértő! — válaszsza meg hát a conservatorium.

A rossz világ aztán rájuk fogja, hogy félnek a polemiáitól.

Bizony félhetnek is.

Alig van köztünk élő ember, a kinek egy bokréta ne jutott volna azokból a csalánokból, a miket Brassay herbariumából poéták, muzikusok, kritikusok, philosophusok és mathematicusok számára időnkint ajándékozni szokott.

S hogy polemiáiban mindig ő marad a

győztes, arról úgy hiszem, az első látásra mindenki meggyőződhetik. Nekünk ki van a hajunk tépve, mi pedig az övéből csak egy szálat sem birtunk kiczibálni.

Jelenleg mély béke van közöttünk, a mit az is tanusít, hogy legközelebbi polemiájában Gyulay Pál barátunkkal, még Tallerossy Zebulonunkat is bizonyágtévő tanúnak hívta fel: a miből az derül ki, hogy még az Üstököst is tanulmányozza, — mint nyelvészeti specialitást.

Kívánjuk neki és magunknak, hogy még mint viruló öreggel, együtt élhessük meg a tort, melyet m. t. r. taggá megválasztásakor fogunk csapni, pendantjaként amaz emlékezetes „haricskapuliszka“ estélynek, melyre egyszer jókedvében kilencz összemarakodott kritikust és antikritikust meghítt magához, azon olympi élvezet reményében, hogy mint fogják ezek majd egymást megenni! a mi azonban nem történt meg, egymás húsára nem került a sor; — miután Brassay bácsi ennyi sűrű érdemei mellett még kitűnő — szakács is!

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Tehat míg izz csak meg van egyesig olaszok is papa közöte. Igen izz; azt halok, hogy mar ala izz iratot: papa kifizeti olaszok adoságait; olaszok menek papához fővarosba; kapnak tüle lenungot, is pedig jövő hónapba mingyart. — Hanem hogy filreirtis kikerülise vigete megjegyzek, hogy nem Pius papa, hanem Radnotfay papa egyezte ki olaszokkal, a kik fogják nekünk inekelnyi szipen: mert most azoknak sincs egyib dolguk, mint inekelnyi: mi pedig csak halgatunk nekik. Irtesülök uolagosan, hogy ez izz csak olyan igaz, mint a többi telegramok. Nem lesz olasz opera, csak gyün Artot. Fővárosi lapok meg van eligelve neki. Most már a mi vilagosan „arta“ míg az se „artó,”

Azutand másik nagy ujság, hogy amerikai prezidens, a Lincoln, hagyta maga utana hat ezer dolart o. i.: mint szerzeminyt. Ebül lathatunk különbsiget amerikai, meg europai alapo-

tok közöte. Mikor pildanakokajair a Franciaországban egy herczeg Morny meghal; hagyta maga utan csak tiz milio frank birtokot, is csak harmincz milio forint adosagot, míg amerikai elnök tud hatrahagyni 6000 dolart. Is így Morny herczeg, a ki volt Napoleon job kezinek a mutatouja, ipen husz milio forintal szerezte magának kevesebet, detractis detrahendis, mint amerikai köztarsasag elnöke. Erül izz kivilagosogya, a kit in mindig mondok, milyen egoistak republicanusok, is milyen nagylelkűek imperialistak o-vilagban.

Mozstan pedig kiszülnek egisz vilagban mindenfeli jubileumokra: Talianyok tartanak Dante-jubilaemot, szerbek tartanak ötven esztendős felszabadulasoknak jubileumat; csehek tartanak czukorripa behozatalanak kitszazesztendős jubileumot, bicsi diakok tartanak egyetem megnyitasanak haromszaz esztendős jubileumot, id Pesten izz akarjak tartanyi muzsikaconserva-

torium jubileumot. Csupa jubileum minden. Atul filek, hogy iluminalnyi izs kel. Mar in csak azt varok, hogy majd eczer tartunk valami *lomen-teumot*, oda in izs elmegyek: is akor in izs illu-

minalok; de csak napal; de csak akor izs magamat; — de csak azt izs boral.

Adig izs magamat rekomendalva maradok Alazatos szolgálja

Tallerossy von Zebulon.

Különféle prédikációk egy és ugyanazon textus felett,

ha majd a fővárosi elegáns világ extra papot fog tartani a maga számára.

Textus. Illés próféta pediglen sokat éhezék vala a pusztában, a midön is a holló táplálta őt orrában hordott eledellel; elvégre pedig felvitették az égbe tüzes szekéren.

A közönséges pap a közönséges embereknek erről így fog prédikálni.

„Hát biz édes gyermekeim a szegény embernek mindig az volt a legfőbb virtusa, hogy mennyi ideig bírja ki a koplalást? Illés próféta im példát adott nektek, hogy az ember nem azért született, hogy egyék, hogy a hasát megtömje, a háját megnövelje; hanem hogy elmélkedjék a világ mulandósága felett.

Mi volt az a próféta a régi időkben? nem más, mint mai világban az ujságíró. Voltak akkor is hamis proféták, és igazi proféták, s láthatjátok, hogy az igaz proféták színe előtt még a hollók is úgy jelentek meg, mint előfizetők. Mert mit jelenthet egyebet a próféta ölébe hullatott kenyér, mint kegyes subventiót; azért ti se legyetek rozszabbak a hollóknál és praenumeráljatok az Idők Tanujára, a ki egyedüli igaz próféta jelenleg a pusztában.

A mi pedig a tüzes szekeret illeti, az nagy vigasztalására szolgálhat minden szegény embernek; mert íme, a hol szekerek vagynak, ott kocsisokra is szükség leend, és így a szegény emberek mindenütt fognak munkát és conditiót kapni; ha jó bizonyítványuk lészen.

Hanem már most gyertek haza velem együtt édes gyermekeim, mert mingyárt jönnek az uraságok; s azoknak másformán fognak prédikálni, valaminthogy ti sem kívánhatjátok, ha egy csepp belátástok van, hogy ők együtt imádkozzák veletek azt, hogy: „add meg mi nekünk a mi mindennapi kenyerünket!” miután ők zsemlyéhez szoktak.

Az elegáns pap az elegáns közönség előtt pedig így fog e felől elmélkedni.

Nagyságos és méltóságos keresztyének!

Illés úr próféta volt, még pedig nem az a próféta, a mit most sokkal gyöngébben adnak elő a nemzeti színpadon, mint Lagrange idejében; sem Schofka társa, a wetterprofét; nem is egy somnambule, ki entree mellett három kérdésre ad nagysádtoknak feleletet; hanem egy valóságos elegáns gavallér, a ki ha valamit mond, annak teljesülni kell. Ein Mann, ein Wort!

Hogy birtokos úr volt, az kiderül onnan, hogy pusztában lakott; tehát pusztája volt; er wohnte auf seiner Puszta. Uraisemblebalment azért éhezett, mert ez nála Hungercur vala. Hanem azért öltözetét el nem hanyagolta.

Kitűnik azon kor jeles institutiójából a hollókkal, melyek neki enni hordtak, hogy azon időben még a holló is, le corbeau! meine Hochgeborenen, kötelezve volt, megadni az illetékes dézsmát, payer le dime, — az ő földes urának.

A mi pedig a tüzes hintót illeti, melyen monsignore Illés elragadtatott az égbe, az nagyságtoknak nagy vigasztalására fog szolgálni, hogy a más világon is vagynak equipágeok, s ottan is elegans fogatokon fognak jární azok, a kiket ez rang szerint megillet.

És most legmélyebb köszönetemet nyilvánítom méltóságoknak és nagysádtoknak, hogy kegyeskedtek magukat saját személyükben meg-alázni, és hogy az alatt mig beszéltem, fennhangon nem discouráltak. Legyen szerencsájük az angyaloknak máskor is elfogadhatni kegyelmeségteket, s elegáns toilettjeikben minél változatosabb variációkban gyönyörködhetni.

Lovagiasság és lovagiatlanság.

Hajdan, ha két újságíró összekapott, annak alább látható következménye lett.

És erre az mondatott, hogy a fennforgó differentiak lovagias uton kiegyenlítetttek. ■

Lovagiasság és lovagiatlanság.

Ma pedig, ha ilyen tetteges polemiákra kerül a sor, annak az lesz a vége,

Hogy a sértő fél megbírságotlatik keserves száz forintokig; a mi persze nagy lovagiatlanság!

A hírhedett álomlátó kisasszony válaszai

két forintért három kérdésre.

I. Kíváncsi táblabíró.

1-ső kérdés. Meg fognak-e engem az idén választani országgyűlési képviselőnek?

Felelet. Minden bizonynyal — meg fognak válogatni.

2-ik kérdés. Kinek a tollából folyt az a liberalis program, a miről annyit beszélnek?

Felelet. Lúd-nak a tollából.

3-ik kérdés. Mire kell készen lennem a legközelebbi jövődőben?

Felelet. Arra, hogy fizessen ön — azonnal két forintot, ezekért a kíváncsi kérdésekért.

II. Férjhez menendő delnö.

1-ső kérdés. Elvesz-e engem az a delfi, a ki a császárfürdői bálban szokott velem táncolni?

Felelet. Mindenesetre elvesz.

2-ik kérdés. Gazdag-e valjon?

Felelet. Van neki egy kincse.

3-ik kérdés. Miféle kincs az?

Felelet. Tessék ideadni a két forintot. — Kegyed az ő kincse, szép kisasszony.

III. Spekuláló gabonakereskedő.

1-ső kérdés. Lesz-e még ebben a hónapban valami nagy eső?

Felelet. A jövő hónapban bő záporok lesznek — előfizetési felhívásokból.

2-ik kérdés. Felmegy-e a gabona ára?

Felelet. Felmegy biz az — egyre is, másra is.

3-ik kérdés. Mennyi pénzem van nekem a zsebemben?

Felelet. Épen két forinttal több, mint a jövő perczben lesz. Ide azzal a két forinttal ezért a kíváncsiságért.

IV. Féltékeny férj.

1-ső kérdés. Nem csal-e meg engem a feleségem, a mig távol vagyok?

Felelet. Söt olyankor szereti önt legjobban, a mikor távol van.

2-ik kérdés. Kitől kell nekem a feleségemet legjobban féltennem?

Felelet. Attól, a kit legjobban ócsárol ön előtt?

3-ik kérdés. Ne menjek-e egy nappal hamarabb haza, mint otthon megmondtam?

Felelet. Fél nappal jobb lesz.

V. Journalista és brochure-író.

1-ső kérdés. Miért ment Garibaldi Florenczbe?

Felelet. Azért, mert Florencz nem ment Garibaldihoz.

2-ik kérdés. Miért utazott el Napoleon Algierbe?

Felelet. Azért, hogy bebizonyítsa a párizsi ellenzék előtt, hogy nála nélkül is milyen szépen el tud lenni Franciaország.

3-ik kérdés. Mi lesz már a schleswigholsteini bonnyodalmaknak a kifejlődése?

Felelet. Már megmondtam, hogy betegségek felől nem consultálok.

Hajnali kukorikolások,

(a melyek estig tartanak.)

Oh! ha tudnád mint szeretlek,
Milyen hön imádlak téged:
Soha sem forditanád el
Én tölem sugárzó képed,
Mindig szivemen feküdnél,
Itt volna örök lakásod,
Éjjel nappal elhallgatnám
Andalító susogásod. —

A te könnyü termeteddel,
Éjjel és nappal álmodok,
Úgy imádlak amint mondám,
Hogy éretted majd meghalok.
Még is ritkán látjuk egymást
Rövid viziten vagy nálam
S ismét elmégsz, s ismét itt hagysz,
Tőled fel kophat az állam.

Szereted Steuerammt urat
Hütelén vagy édes lelkem,
De én megbocsájtom ezt is:
Csak ezentúl szeress engem,
Légy ezentúl hites társam.
Ó! ne tagadd meg kérésem,
Bájos *Banknóta* kisasszony
Imádoztam, szerelmesem!!!!

Engem ugyse' nem adnálak
Semmiért, ha hivem lennél,
Ne hidd, hogy féltékeny volnék,
Ha olykor sétálni mennél,
S volna bár házi barátod
Arany János, Ezüs Petyi,
Avagy Hatos Kálmán volna,
Azt sem bánám: isten neki.

Csirke Feri.

Bernát Gazsihoz Bernát Gáspár.

Mexikó 1865.

A montezumai tündér palota óceántuli egyik óriás növénye alól írom neked e sorokat, hova legmagasb protectió utján bejuthatni szerencsés leheték. Barátom hidd meg, hogy oly nagyszerű plántaféle alá menekültem, (ugy a hogy lihegni tudni), melynek szárnyai alatt akár-melyik oláh falu elférne. Ezen árnyék gráciában pedig azért részesültem, mivel itten oly goromba hőség van, hogy tegnap egy lakomára candidált császár madár úgy megriadt a roppant melegtől, hogy mint spékelt varju repült ki a ketreczemből.

Mind e mellett a szomszéd aranyerdő hűs ingoványai közé holnap vadászatra megyek, mert azokban temérdek búbos pulyka; penelop; trogon, hiúz, mosdó-medve és boaconstrictor fészkel.

Spanyol szarka-lapoczkát neked is küldök, ha útközben a spiritus meg nem eszi.

Hallom, hogy az eféle exoticus pecsenye prezent jelenleg nálatok nagy divatban van. Természetes, hogy mint rokon és tűzsértársad én sem hátrálhatok a korszellemtől.

Napsugártelegráfon küldött leveledből olvasom, hogy a krinolinó krinolinik természetes nemzedéke nálatok folyvást él és uralkodik. Nagy csapás. E hordó vegetátiónak nálunk már hire hamva sincs. Ha azonban történék, hogy egy némely meg nem nevezhető bukott angyal viselni merné: arra a rézbörtü gaminok hajtó vadászatot tartanak.

Biz' édes druzsám, magam is azt mondom, a mit már sokan megénekelték, hogy széles e világon sehol sincs a journalistikának oly korlátolt hatásköre, mint nálatok, mert ha illetékes hatalommal bírna, akkor az intendánsi, krinolin, tarisznyó-hajék, muzeumi s több eféle kérdés rég a közvélemény malmára volna megnyerve. Így pedig az idő a gazda.

Máskor többet, most istenveled.

A régi jó időkből.

1846 egyik nyárelői napján Pannónia gőzös büszke méltósággal csörtetett az ázsiai tempóban folydogáló szöke Tiszán. A legnagyobb magyar századokra szóló észjárása folytán, hazánk ős folyamán e volt az első gőzhajózáti kísérlet. S ámbár e gazdag irányu vállalatnak temérdek akadály, gúny, káröröm s balítélettel kelle küzdenie: mégis fényesen sikerült az; mert erély, kitartás és nemzeti szellem által lön támogatva, és Paleokápa azon szakértelmes jóslatát hitelesíté, hogy a Tiszát isten is hajózátra teremté.

A soh'se látott hallott gőzös csörtetésre telve volt

a tősgyökeres folyam partja ünnepies arczu s öltözötti néppel. Az egyszerű de velős észjárásban páratlan magyar faj rettentő nagyon álmélkodék a füttentgető gőzszörnyetegen, s e ritka esemény emlékét különféle-kép vágyott örökíteni.

A hajóra rendelt egyiptomi ivadék vigasztaló nő-tákat hegedült sirva vigadó magyar gazdájának.

A partok rekettyés országának fiatal népsége innen-onnan fölpántlikázott pásztor tillinkóval felelt a hullámokon rezgő zenehangokra.

„Mihók sógor tudja-e keed hol járunk? — kérdezi egy pipázgató nemes a másiktól, a ki ebéd utáni konfektül a hajószögletben szundikálgatott.

„Bizony nem tudom én atyafi... arra emlékszem, hogy attól a felséges egri bikavértől a mit az ebédnél nyakaltunk, a mennyországban jártam s keltem.

„No hát megmondám én. Most a varjasi csárdánál vagyunk.

„Igazán? dejsz ugy ébren leszek.“

„Miért ez a mohó feltámadás?“

„Hát azért, hogy a réháznál (mely már csak egy jó puskalövésnyire van) Józsa Gyurit megláthassam.

Rövid idő mulva a tiszaparton egybesereglett népség, fölciczomázott sátrak s a mozsárágyuk durrogása azt jelenté, hogy Pannónia gőzös és annak magas vendége nem sokára sajtyszerüleg fog üdvözöltetni.

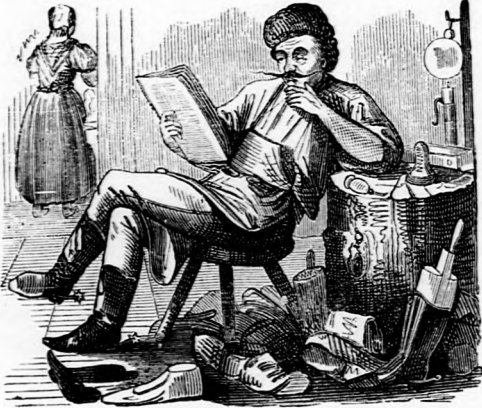
Ugy is volt. A hajó kiköt. Nehány diszöltözötti egyéniség a gőzösre vándorol. A küldöttség élén Józsa Gyuri volt. Mellén egy irtóztató kulacs; oldalán fringia. Balján egy őszbe csavarodott tisztas férfiú, czikorkás nyerget tartogat.

„Kegyelmes uram! (Józsa Gyuri beszél gróf Széchenyihez.) A tiszavidék itten egybe sereglett népsége részint in corpore naturáli, részint általam honfiui lelkesedéssel üdvözli méltóságodat, mint oly nemes keblü hazafit, a ki a magyar haza és nemzet javára se testi, se lelki áldozatot nem kimél. Sok szónak sok az alja. Isten éltesse méltóságodat nem csak e földön, hanem alkotott és alkotandó műveiben is. Hogy pedig e tisztelgésnek kézzel fogható figurája is legyen; tehát e vidék nevében, remekbe készült füredi nyereggel és kulacscsal kedveskedem. Éljen ő méltósága!“

A gróf átvevén a disznyerget és kulacsot, így válaszolt: „Magyar véreim! szivemből köszönöm, hogy rólam megemlékeztek. Én mindig csak kötelességet teljesítek. E nyereg, mint symbolum, arra fog engem figyeltetni, hogy a cselekvés helyét minden időben erősen megüljem; a kulacsból pedig egy életre való nemzedék javára iszom. Éljen a nemzet! A deputatio kiszált; a gőzös tovább suhant.

B. G.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Édes a pillenés a bosszus — semmit nem tevék után. — Ha valami hibát követted el ; és azt megbántad, legelő kötelesség, hogy — kereses valakit, a kire rákérde, hogy ő tette.

— Csak fránya nép ez a színész, milyeneket gígdol! Nem elég, hogy a színpadon játszik, még a színpalak között is ráér játszani. Egy, különben igen szorgalmatos és derék fiatal színésznek a Téli regge legközelebbi előadásakor koszorút hajítottak a karzatról; melyre az ő neve volt írva expresse és odatéve, hogy „érdemeinek elismerésül.” Hát a mint mutogatják a nyert koszorút; egyszer csak interveniál a requisitarius: „nini, hisz ezt a koszorút keresem én; el nem tudom gondolni, hova lett innen?” Hát a collegák, a kópék, nem resteltek egyet a requisitum koszorúk közül elcsenni s azzal felküldeni a karzatra egy színpadi szolgát, hogy onnan hajtsa le.

— Két pesti vendéglős veszekedik most a hirlapokban; az egyik szemére veti a másíknak, hogy az indó házaknál megvesztegeti a fiakkereket, hogy mondják azt a vendégeknek, mintha az ő szállodája már bevelna zárva s vigyék őket az új kocsmába. (Bizonyosan a journalistáktól tanulták ezt, azok szokták egymás kuncsaftjait azzal elriogatni, hogy ne menjenek a másik laphoz, annak kevés prenumeránsa van, jöjjenek ide.)

— Találós mese. Mi az: „mindennap feltűnnek a magasban, mindennap ígérík, a mit mindenki ohajtvá vár, s aztán mindennap megint csak elszállnak? (Bizonyosan — a felhők.)

— Még egy tengeri nagy hatalom akar támadni Európában! (ugyan melyik lesz azzá?) Helveczia. Most jelenti, hogy ő is beáll tengeri országnak. (Csak azt szeretném tudni, hogy viszi a tengerig a hajóit?)

Ez is szép hely!

Puskával vállunkon jártuk a most már igen is kopaszodni kezdő Bakony hegyeit, hogy a bekövetkező Sz.-István napra legalább egy pár vékony lábu nyulat teremthessünk. — De vad nem igen jött öldöklő fegyverünk alá, s így a mulatság igenis egyhangu azaz hangtalan lett volna, ha — ha nem lett volna köztünk egy báró Demanx-féle vadász, a ki összejárta Tolnát, Baranyát, ismerte az egész világot, s nem volt hegy, melyről egynehány özet vagy szarvast nem lőtt volna; nem volt árok, gödör, vizmosás, melyből a jó isten tudja, hány nyulat ki nem kergetett volna.

Beszéd közben egy tisztásra értünk, hol Demanxunk egész tüzzel szavallta: „ah! be sok szép időt töltöttem én itten el.”

Ez a tisztás — a marhadelelő volt.

Nem tudta a módját.

Vendégek érkeztek hozzánk H. . . ról. Alig szállottak le a kocsiról, az eső kezdett csöpörészni.

Andris — vonja kend be azt a kocsit a színbe, — mondja az ismerős vendég — s azzal eltávozott. — Egy darab idő múlva kinéz vendégünk a kocsis után, s látja hogy a kocsi rudjával van befelé vonva, a minek az egyszerű következése lett, hogy a kocsi folyton ázott.

Hát mi a ménküt csinált kend? a rudat félti az esőtől? mondja a boszus vendég.

Ejnye — atta féhajja — nem tudtam a módját — mondá a kocsis; — hiába — minden faluban más a szokás.

Jó egyetértés.

A nő vidám és oly ígéző,
Oly szellemdús és fiatal;
A férj öreg, kevés beszédü,
Szomorú, mint egy ravatal.

A nő régóta engem szeret,
A férj mindezt csak neveti,
S keresve regresszust magának:
Ő a szakácsnét szereti. **K-I J-s.**

Régi mondás.

(Emlékezetbe hozva a csak Alvinczig vezető erdélyi vasút által.)

„Kend az Alvinczy?”

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Lövész utca 6. sz.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Poldák.